

Panta rey

Dit object is geboren in de fantasie, aangegeven door de materialen. Een ogenschijnlijk waardeloze partij wrakhout, afkomstig van het Noord- hollands kanaal, ter hoogte van Alkmaar. Daar werden de damwanden vervangen. De oud versleten zooi was voor mij meer dan een drager van geschiedenis. Dit verdiende een tweede leven. De door erosie versleten contactvlakken met het water. Als men dit effect industrieel zou willen vervaardigen, zou de mensen hand zichtbaar zijn. En dan die enorme draadspanners, waarschijnlijk gebruikt geweest om dukdalven bijeen te houden.

Dit materiaal heeft vrij lang in mijn atelier gelegen. Van de hele partij hout waren dit de meest unieke delen, en daarmee als laatste verwerkt.

Deze draadspanners deden mij denken aan het aan elkaar forceren van hout. Daarom heb ik draadeinden gebruikt om de delen van het blad bijeen te houden. Op deze manier hoefde ik de geschiedenis zo min mogelijk aan te tasten of te beïnvloeden. De tijdens het slopen kromgetrokken draadspanners hadden de juiste kromming, om als poten te dienen. Het toeval weet het beter dan de kunstenaar. Daarin heb ik mezelf ervaren als een medium, wie door assemblage komt tot drie dimensionaal vorm gegeven poëzie. Het monumentale ijzer was afkomstig van een slooppand op de Prins Hendrikkade in Amsterdam. De autoveren komen van de sloop en het blad is afgewerkt met houtolie, en het ijzer met lijnolie. Daar staat die dan in zijn statige trots en zijn speelse beweeglijkheid, geboren voor in de nieuwe eeuw, net zo oud als dat hij jong is.

De paddenstoelentafel is voor mij een archetypisch symbool. Ze groeien uit de poten en verbeelden de ultieme vorm van recycling. De schakel tussen organisch naar anorganische stoffen, wat voeding voor een nieuwe generatie inhoud.

Zo geef ik veel materialen een tweede leven. Als een feniks herrijst het materiaal na de sloop uit zijn eigen as, waarna het zijn bestemming vindt in toepasbare kunst. Dat lijkt mij geen onaardige lotsbestemming, ashes to ashes, dust to dust, buildings to art. Slopen en bouwen lopen als bewegingen bij mij door elkaar heen, en dat maakt een kettingzaag tot zo een leuk instrument.

In de kunst is er veel meer ruimte voor de fantasie, wat betekent dat droombeelden hun aarding kunnen vinden in drie dimensionale bruikbare en beleefbare sculpturen. De verbinding tussen droom en waakbewustzijn, waarbij de geprojecteerde beelden, langs zintuiglijke prikkels de antwoorden kunnen geven.

De stoel staat als een huis,en dat is het voorheen geweest. Zo mag de associatie zich als beeld of verhaal onttrekken aan de logica, uiteindelijk geven de houtverbindingen de antwoorden in duurzaamheid in plaats van vluchtig beeld.

Het frame van de Citroën DS Demarrage zakt in de lengterichting, zodat de DS kan rusten op de plaats van bestemming. In dit geval is dat Arcadis N.V. aan de Beaulieustraat in Arnhem. Daar is hij opgenomen in de kunstcollectie, "kunst in de Beaulieu", nadat het gebouw is gestript en gerestyled. Op deze wijze laat Arcadis vanuit de entre zien dat ze oog heeft voor kunst en belangstelling voor milieu en hergebruik.

Leven en laten leven gaat gepaard met een kras en een schram en dat geeft het materiaal juist zijn rijkdom als vorm van geschiedenis. Echter ruimt de tijd ook situaties op en sluit er de deuren. Zo is het zwarte marbrietglas, wat in dit object verwerkt is, uit de productie is genomen. Voor de toekomst heb ik nog maar een kleine voorraad meer, wat ik betreur, want het kan zo'n mooi lichteffect geven.

